

Lena

Začalo se mi zase zdát o Portlandu.

Od chvíle, co se Alex znovu objevil, živý, ale taky jiný, změněný, jako nějaká nestvůra ze strašidelných příběhů, které jsme si vyprávěli jako děti, se mi začala vracet minulost. Jakmile nedávám pozor, vyublává na povrch a šmátrá po mně nenechavými prsty.

Právě před tímhle mě celé ty roky varovali. Před tou tíhou v hrudi, před těmi útržky zlých snů, které mě pronásledují, i když jsem vzhůru.

Varovala jsem tě, kárá mě v mojí hlavě teta Carol.

Říkala jsem ti to, přidá se k ní Rachel.

Měla jsi tu zůstat. To je Hana. Natahuje se ke mně přes čas, který uplynul, skrz neprostupný, kalný proud vzpomínek, napřahuje ke mně beztížnou ruku, zatímco se potápím.

Z New Yorku nás na sever odešlo něco přes dvacet: Raven, Tack, Julian a já, taky Dani, Gordo a Pike a ještě asi patnáct dalších, kterým nejvíc vyhovuje být potichu a poslouchat povely.

A Alex. Ale ne můj Alex. Tohle je cizinec, který se mračí, nikdy se neusměje a skoro nemluví.

Ostatní z Nežádoucích, kteří používali sklad ve White Plains jako základnu, se rozprchli na jih nebo na západ. Touhle dobou bude už skladiště vybrakované a opuštěné. Není tam bezpečno, ne potom, co jsme zachránili Juliana. Julian Fineman je symbol, a hodně důležitý. Zombíci po něm budou pátrat, budou chtít ten symbol rozcupovat a udělat z něj odstrašující případ, aby si z něj všichni vzali ponaučení.

Teď musíme být obzvlášť opatrní.

Hunter, Bram, Lu a několik dalších z původní usedlosti u Rochesteru na nás čeká kousek jižně od městečka Poughkeepsie. Dostat se tam nám trvá skoro tři dny, protože se musíme vyhnout pěticí schválených měst.

A pak jsme najednou na místě. Stromy se rozestoupí a náhle skončí na okraji rozlehlé vybetonované plochy, v níž se vine pavučina silných prasklin a ještě stále slabě zřetelná síť přízračných bílých čar oddělujících parkovací místa, v nichž doteď trůní zrezivělá auta, obraná o nejrůznější součástky – pneumatiky, skla, kusy plechu. Vypadají jako malé a trochu směšné hračky, které tu kdys zanechalo nějaké dítě.

Staré parkoviště se rozprostírá do všech směrů jako velké šedé jezero. Z jedné strany mu ale brání ohromná konstrukce z oceli a skla, staré obchodní centrum. Na ceduli bílé od ptačího trusu stojí krasopisným písmem EMPIRE STATE PLAZA MALL.

Je to radostné setkání. Já, Raven a Tack se rozeběhneme, Bram a Hunter běží proti nám a srazíme se uprostřed parkoviště. Se smíchem skočím na Huntera a on mě pevně obejmje a zvedne do vzduchu. Všichni mluví a křičí najednou.

Hunter mě konečně položí zpátky na zem, ale já ho stále objímám jednou rukou, jako by mi mohl nějakým způsobem zmizet. Natáhnu se

a druhou paží obejmu Brama, který si právě potřásá rukou s Tackem, takže nakonec jsme zase jako jedno velké propojené lidské klubko, skáčeme a smějeme se uprostřed oslňující sluneční záře.

„Ale, ale, ale.“ Odtřhneme se od sebe a otočíme hlavy. Právě se k nám šourá Lu, obočí zdvižená. Nechala si narůst vlasy a má je sčesané dopředu, takže jí volně padají na ramena. „Podívejme, koho to k nám čerti nesou.“

Poprvé po dlouhé době si připadám doopravdy šťastná.

Za těch pár měsíců, co jsme se neviděli, se Bram i Hunter změnili. Bram je navzdory všemu ještě podsaditější. Hunter má v koutcích očí nové vrásky, ale jeho úsměv působí stejně chlapecky jako dřív.

„Jak se má Sára?“ ptám se. „Je tady?“

„Sára zůstala v Marylandu,“ odpoví mi Hunter. „Je tam usedlost, kde žije asi třicet lidí, a nebude se muset na zimu stěhovat. Odboj se právě snaží kontaktovat její sestru.“

„A co Děda a ostatní?“ Nemůžu popadnout dech a v hrudi mám svíravý pocit, jako by mě někdo stále pevně tiskl.

Bram a Hunter si vymění kratičký pohled.

„Děda to nezvládl,“ řekne nakonec Hunter. „Pohřbili jsme ho kousek od Baltimoru.“

Raven se odvrátí a odplivne si.

„Ostatní jsou v pohodě,“ dodá rychle Bram. Pak se nahne ke mně a přeje mi prstem po procedurální známce za uchem, jizvě, kterou mi pomohl zfalšovat, aby mě tak zasvětil do odboje. „Vypadáš dobře,“ mrkne na mě.

Rozhodneme se na noc utábořit. Kousek od obchodního centra je zdroj pitné vody a trosky starých domů a kancelářských budov, z nichž se nám ještě povede vyhrabat pár užitečných věcí – několik konzerv s jídlem, co jsou pohřbené v sutinách, zrezivělé nářadí a dokonce puška, kterou Hunter objeví pod hromadou opadané omítky, zaklíněnou mezi jelením parožím. Henley, jedna ze členek skupiny, tichá žena s dlouhým copem prošedivělých vlasů, má navíc horečku, takže si bude moct aspoň chvilku odpočinout.

K večeru ale dojde k hádce. Musíme se rozhodnout, kam jít dál.

„Mohli bychom se rozdělit,“ prohlašuje Raven. Sedí na bobku u ohniště a rozdmýchává první žhnoucí třísky ohořelým koncem klacíku.

„Čím větší skupina, tím je to bezpečnější,“ pře se Tack. Sundal si flísovou mikinu a stojí tu jen v tričku, takže jsou jasně vidět provazce svalů na jeho pažích. Každý den se pomalu otepluje, lesy zvolna ožívají, ve vzduchu je cítit jaro. Je to, jako by se spící zvíře lehce zavrtělo a vydechlo horkým dechem.

Jenže teď, když zapadá slunce, se Divočina noří do nachových stínů a my už nejsme v pohybu, je chladno. Noci jsou stále ještě zimně mrazivé.

„Leno,“ štěkne Raven. Trhnu sebou. Právě jsem zírala do rozhořivajících se plamenů, pozorovala jsem, jak se oheň plazí kolem borového jehličí, větviček a suchého listí. „Běž zkontrolovat stany, jo? Za chvíli bude tma.“

Raven oheň založila v mělké úzlabině, kudy dřív musela protékat voda. Bude tak aspoň trochu chráněný před větrem. Nechtěla tábořit příliš blízko starého obchodního centra a strašidelných budov kolem. Zkroucený černý kov a okna jak prázdné oči se tak tyčí až nad linií stromů jako ztroskotaná kosmická loď.

Asi deset metrů od ohně pomáhá Julian stavět na břehu stany. Je ke mně otočený zády, i on má na sobě jenom tričko. Divočina už ho za ty tři dny změnila. Vlasy má zčuchané a za levým uchem mu v nich uvízl suchý list. Vypadá hubenější, i když zhubnout ještě nestihl – je to jen výsledek toho, že je tady, v otevřeném prostoru, v cizím oblečení, které je mu moc velké, obklopený divokou přírodou, jež nám neustále připomíná, jak křehké je naše přežití.

Julian právě uvazuje provaz ke stromu a trhnutím ho napne. Naše stany jsou staré, nesčetněkrát potřhané a zase vyspravované. Jen tak samy už nestojí. Musíme jim pomoci se zvednout, napnout je mezi stromy a probudit je k životu jako plachty ve větru.

Gordo postává vedle Juliana a souhlasně ho pozoruje.

„Chcete nějak pomoci?“ Zastávím se pár metrů od nich.

Julian i Gordo se otočí.

„Leno!“ Julian se rozzáří, ale svit v jeho očích okamžitě pohasne, když si uvědomí, že nehodlám jít ještě blíž. Přitom jsem to byla já, kdo ho sem přivedl, na tohle neznámé, nové místo, a teď mu nemám co nabídnout.

„Zvládneme to,“ odpoví mi Gordo. Má zářivě rudé vlasy, a i když není o moc starší než Tack, nosí plnovous, jenž mu dosahuje až do půlky hrudi. „Už to skoro máme.“

Julian se narovná a otre si ruce o zadek svých džín. Na chvíli zaváhá, a pak přejde po břehu až ke mně. Zastrčí si za ucho pramen vlasů. „Je chladno,“ poznamená, když je jen pár kroků ode mě. „Měla bys jít dolů k ohni.“

„Jsem v pohodě,“ odporuju mu, ale dlaně si schovám do rukávů svojí šustákovky. Ten chlad si totiž nesu uvnitř sebe a to, že si sednu k ohni, mi nepomůže. „Ty stany vypadají dobře.“

„Dík. Už jsem asi zjistil, jak na to.“ Úsměv mu ale nedosáhne až do očí.

Tři dny. Tři dny nucené konverzace a mlčení. Víím, že Julian přemítá, co se změnilo a jestli se to dá vrátit zpátky. Víím, že mu ubližuju. Má spoustu otázek, ale přemáhá se, aby se nezeptal. Chtěl by mi toho tolik říct, ale snaží se to potlačit.

Dává mi čas. Je trpělivý a hodný.

„V tomhle světle vypadáš moc hezky,“ polichotí mi.

„Tak tos asi musel oslepnout.“ Myslím to jako vtip, ale v řídkém vzduchu zní můj hlas až moc příkře.

Julian se zamračí, zavrtí hlavou a odvrátí se. Jasně žlutý list mu stále trčí ve vlasech za uchem. V tu chvíli zoufale chci natáhnout ruku, vymotat ten list, prohrábnout mu vlasy a společně se tomu všemu zasmát. *Tohle je Divočina*, usměju se. *Dovedl sis to někdy vůbec představit?* A on proplete svoje prsty s mými, stiskne mi ruku a odpoví: *Co bych si bez tebe počal.*

Jenže se nedokážu ani pohnout. „Máš ve vlasech listí.“

„Cože?“ Julian vypadá, jako bych ho právě zatřesením probrala ze sna.

„Listí. Ve vlasech.“

Julian si netrpělivě hrábne prsty do vlasů. „Leno, já –“

Prásk.

Zvuk výstřelu z pušky nás oba vyděsí. Z křoví za Julianem vyletí hejno ptáků a dočasně nám zakryjí výhled na nebe. Pak se z hejna vydělí jednotlivé siluety. „Ksakru,“ zakleje někdo.

Ze stromů za stany se vynoří Dani a Alex. Oba mají přes rameno přehozenou pušku.

Gordo se napřímí.

„Jelen?“ zeptá se. Už se skoro úplně setmělo. Alexovy vlasy vypadají, jako by byly černé.

„Na jelena to bylo moc velký,“ zabručí Dani. Je to rozložitá žena s širokými rameny, výrazným, plochým čelem a očima ve tvaru mandlí. Připomíná mi Miyako, která zemřela loni v zimě, než jsme odešli na jih. Spálili jsme ji jednoho mrazivého dne těsně předtím, než začal padat sníh.

„Medvěd?“ hádá dál Gordo.

„To možná,“ odsekne Dani. Dani je drsnější než Miyako. Nechala se Divočinou ořezat na kost, zocelit na kámen.

„Trefili jste ho?“ ptám se trochu moc dychtivě, i když odpověď už znám. Snažím se však Alexe silou vůle přimět, aby se na mě podíval, aby se mnou mluvil.

„Možná jsme ho trochu škráblí,“ odpoví Dani. „Těžko říct. Ale ne dost na to, aby neutekl.“

Alex nic neříká, jako by si ani nevšiml, že tu jsem. Jde dál, dusá mezi stany, kolem mě a Juliana, až se mi zdá, že cítím jeho vůni – stará vůně trávy a na slunci vyschlého dřeva, vůně Portlandu, z které se mi chce vykřiknout a přitisknout tvář k jeho hrudi a zhluboka se nadechnout.

Pak zamíří po břehu dolů a od ohně k nám dolehne Ravenin hlas. „Večere je hotová. Kdo tu nebude, nejl.“

„Tak pojd.“ Julian mi přejede prsty po lokti. Hodný, trpělivý.

Moje nohy mě otočí a donesou dolů po břehu až k ohni, silnému, horkému plameni. Donesou mě ke klukovi, který je jen stínem vedle toho ohně, zahaleným v kouři. Tím se teď Alex stal. Je z něj jen stín, přelud.

Tři dny na mě nepromluvil, ani mi nevěnoval jediný pohled.